

САМАРСКОТО ЗНАМЕ

Подполковникъ Калитинъ бѣше хвърковатъ човѣкъ.

Обичаха го всички.

Боеветъ бѣха страшни и ожесточени при Стара-Загора.

Осемъ опълченски дружини и нѣколко роти руски войски стояха срещу 40 хилядна турска войска. Боятъ бѣше неравенъ. Нашитъ опълченци изпитваха силитъ си и се кръщаваха въ боя. Никой не чувстваше страхъ. Мъчно ни бѣше само, че рускитъ отряди бѣха напредъ, а ние ги следвахме. Ала, при разгара на боя, ние се смѣсихме и, безъ да слушаме команди и заповѣди, изхвъркнахме напредъ.

Руситъ останаха задъ насъ.

Подполковникъ Калитинъ командваше.

Завърза се страшенъ бой около знамето — Самарското знаме — което днесъ се пази въ царския дворецъ, об-

горено и окжсано. Четири пжти турцитъ сполучваха да го взематъ и четири пжти нашитъ го отнемаха. Падаха трупове. Борбата бѣ непосилна.

— Момчета! — почти изрева Калитинъ, — напредъ! Погрижете се за моето семейство, — Напредъ! — и се хвърли всрѣдъ турцитъ. Следъ него и ние. . .

Знамето бѣ изтрѣгнато отъ турскитъ ржце бѣше спасено, ала подполковникъ Калитинъ бѣ дигнатъ на възбогъ отъ десеткитъ щикове и саби на неприятеля.

МОЯТА РАНА

Раненъ съмъ на Шипка въ страшнитъ бое-

ве, когато изтрѣгнахме корени за да се хранимъ и подъ градъ отъ куршуми отивахме до малкото изворче да накувасимъ напуканитъ си до кръвъ устни.

Всичкинеприличахмента хора.

Лицата ни бѣха почернѣли отъ димъ, очитъ — дълбоко

